

Císařská Praha

Tak už je ti, *Mensch*, šestačtyřicet – a to nejlepší máš teprve před sebou, pomyslel si rozjařeně SS-hauptsturmführer Helmuth Groehle. Stál u okna ložnice v prvním poschodí vily, kterou vyženil. Jeho žena Hannelore byla vychována nejen ve správném říšském duchu, ale hlavně příslušela k bohaté pražské staroněmecké rodině Lippertů. Rezidenci na Haenkestrasse ve čtvrti obývané pražskou elitou dostala jako svatební dar od rodičů a Groehle majitelsky pozoroval září sídelního města, jako by mu patřilo i s noční narůžovělou oblohou.

Přiopil se do té příjemné míry, při níž všechno nabylo barevného odstínu, který se spojuje se štěstím. Takže nejenom noční záře nad noční Prahou byla růžová. V domě panoval klid, poté co odešli gratulanti, dovolil personálu z nižších ras, aby odešel spát do suterénu a nechal úklid až na ráno. Ano, je laskavý *Rosenkavalier*, pokoušel se zapískat příslušnou melodii z Lehárovovy operety, kterou nedávno se ženou zhlédli v Karlíně, ale místo toho jenom dlouze říhl. Připadlo mu to jako dobrý vtíp a roztáhl ústa do šťastného úsměvu. Ano, je laskavý, protože si to může dovolit, protože to dotáhl od feldvébla sloužícího na periferní základně v Africe u podřadné Luftwaffe až k hodnosti důstojníka SS a významnému postu v nejdůležitějším bezpečnostním úřadu Říše. Tomu se už dá říkat kariéra, znovu říhl z přemíry vypitého šampaňského, *Kameraden*, s nimiž kdysi chlastal pivo v poddůstojnické kantýně v Derně, by valili oči. A vylezly by jim z dulků ještě víc, kdyby přidal, že je zasvěcen do nejhlubších státních tajemství. On, vidlák Groehle z Braunau. A navíc má čtyři zdravé, rasově čisté děti, poslušnou a hlavně bohatou ženu, rozněžnil se do té míry, že cítil, jak mu vlhnou oči, a za to všechno štěstí vděčí jenom sám sobě – žádná tlačěnka, *Stammgenossen*.

No, nějaká náhoda v tom byla, přiznal si v záchvatu upřímnosti – náhoda, že toho listopadového dne roku 1960 měl službu na operačním. Tehdy si myslel, že ho čeká degradace a potrestání, neboť se u planšetu zhroutil. Pamatuje si to jako dnes, protože to bylo poprvé, kdy zachytil ten signál. Jednalo se o naprosto neznámou signaturu, o níž se na školení naslouchačů draků žádný z instruktorů Ahnenerbe nezmínil. A nebyl to ani ochromující signál *Solistky*, který zachytil před sedmi lety, když Dernu poctil inspekcí císařský komoří a vrchní říšský korouhevník Eckardt.

Neznamenalo to, že by ta zcela neznámá signatura byla slabší. Pravda, v hlavě pod obroučkou naslouchače mu tak nedunělo jako v případě *Solistky*, místo toho měl pocit, že se nadzvedla clona, o níž doposud neměl ani tušení, a odkryla před ním propast. Nový mocný signál přicházel odněkud z hlubokého jihu a jako by rušil gravitaci, nahoře a dole ztratilo význam a *oberfelddrachenhörer* Groehle byl do toho prostoru bez tíže bezmocně vsát.

„*Jsou tady, už je lovím.*“ vykřikl zmateně. „*Musíme dát echo na velitelství...*“

Padal do černé propasti.

„*Je to ale síla... málem mě to strhne,*“ řekl někdo jiný.

„*Odkopali si štít,*“ přidal se ještě někdo další. „*Odpojíme se?!*“ zaslechl ještě Groehle, co druhý hlas s náznakem paniky dodal, než se propadl do černoty...

Veliteli bojové směny se jevilo, že dostal nějaký záchvat šílenství zakončený mdlobou, a tak to také uvedl do bojového deníku. I se zmatenými Groehlovými výkřiky. Pak dal feldvébla přemístit na marodku a po jednotce šel jeden hlas, že ten *alleswisser* Groehle, který vždycky všechno ví nejlíp, konečně zblblnul.

Po čtrnácti dnech nudy na marodce, kde si s ním nevěděl rady ani cvokař z divizní nemocnice, byl propuštěn a vrátil se zpět na ubikaci. Nemusel vzdorovat ani první salvě vtípů na svůj účet, neboť si ho ihned předvolal major Dahl.

„Groehle, jste s okamžitou platností přeložen,“ řekl mu, když se zahlásil v majorově pracovně. Poté Dahl zvedl ze stolu nějaký papír.

„Vůbec tomu nerozumím, Říšský štáb pro vás poslal kurýrní letadlo,“ při pohledu do papíru nevěřičně kroutil hlavou. „Jste přeložen do Prahy, k Sicherheitsdienstu.“

„Máte půl hodiny na sbalení,“ štěkl, ale pak povstal, obešel psací stůl a podal Groehlovi ruku.

„Mnoho štěstí v hlavním městě a u SS, feldvéble,“ popřál mu s podivnou směsicí závisti a znechucení v hlase.

Z Ruzyně ho rovnou odvezli na pražský hrad Ratschin. Bývalé královské a císařské sídlo působilo zchátrale. Jak ale vzápětí zjistil, pod touto neudržovanou slupkou se na druhém nádvoří skrýval velice významný a o to víc utajený úřad Sicherheitsdienstu. Ve vnitřním styku se o něm hovořilo jako o *Walhalamtu* a jeho osazenstvo tvořila bizarní směs civilních expertů, vysokých důstojníků SS, dvorních činovníků a tvorů, kteří stěží patřili k lidské rase. Příkladem již byla dvojice, před níž byl ihned po příjezdu předveden. S překvapením si uvědomil, že jsou to titíž muži, kteří vykonali tu památnou inspekci, kdy zachytil *Solistku*. Jedním byl vrchní říšský korouhevník Eckardt, tedy Ům, druhým člověk, SS Brigadeführer Heinrich Müller. Jeho hodnost pak znamenala jediný viditelný rozdíl od prvního setkání, neboť před sedmi lety tento SS-mann ještě nosil distinkce Gruppenführera.

Tady se asi rychle povyšuje, bláznivě napadlo vyděšeného Groehla, aniž si uvědomil, že opět prokázal onu vnímavost, která, jak si posléze domyslel, mu otevřela brány Pražského hradu a ještě střeženější dveře *Walhalamtu*. První rozhovor připomínal policejní výslech, oba vysocí říšští hodnostáři z něho páčili každou podrobnost o smolném dni, kdy na operačním sále v podzemí Dery dostal ten podivný záchvat. Pochopil, že na sebe upozornil právě jím – a hlášením, které o události musel sepsat major Dahl. Jeho obdiv k SS tím ještě vzrostl – jaká to musela být organizace, že jí neunikl žádný detail, jaký to musel být mocný stroj, když měl přehled o každém, byť i nejdrobnějším kolečku či šroubku v celé říšské branné moci.

„Neviděl jste nějaké obrazy, nějaké výjevy? Třeba někoho z těchto lidí? Vzpomeňte si,“ naléhal na něho brigadeführer a znovu mu předložil album policejních karet s fotografiemi zaregistrovaných osob. Potíci se Groehle je poctivě asi popáté prolistoval, opět si povšiml fotky muže s mohutnou, jakoby sloní hlavou, jehož karta byla nadepsána „Ludvik Soutschek“, avšak musel jenom s lítostí zopakovat, že nikoho takového nespátřil. Lhát si netroufl, takže jenom znovu uvedl výkřiky, které zaslechl, a jak nedokázal odolat síle té propasti, jež se tak nečekaně v jeho myslí naslouchače otevřela.

„Čas a datum sedí, Heinrichu. Tak už ho netrap,“ kupodivu se ho zastal vyzáblý Ům s voskovým obličejem, od něhož to syrově páchlo zeminou. „Nepochybně také zachytil signál, na který jsme čekali. Je to křížové potvrzení, že *Kabala* je už v provozu,“ připojil žádumčivě.

„Ještě ti proženem perka, *Mensch*,“ rozloučil se s ním brigadeführer Müller, „jako SS-mann musíš mít oči víc otevřené.“

Znovu prošel něčím jako naslouchacím školením. Jenže na mnohem vyšší úrovni než kdysi v kurzu *Ahnenerbe*. Padl do rukou skutečného experta, který ho naučil dokonale ovládat jeho *arman*. Tak se ve *Walhalamtu* říkalo té složce člověka, která byla nositelem jeho schopností vnímat magická pole a signály. Groehle nyní mohl rozeznávat nejen jejich směr a vzdálenost, ale také, jak to tehdy školitel nazval, *signaturu*. Při

některých simulacích si s úděsem uvědomil, že spolupracuje přímo se *Sólistkou*, aby si zvykl na sílu jejího signálu a osvojil si její signaturu. Mluvila na něho a její lakonické prohlášení, že rozsápe nejen jeho, jeho budoucí děti a ženu, ale že v Braunau vyhladí i všechny Groehly až do posledního kojence, jestliže ji zradí, bylo mnohem účinnější zárukou mlčenlivosti než formulář, který mu dali podepsat.

Také slíbila, že pokud jí bude oddaně sloužit, odmění se mu. Co tím myslela, pochopil, až když si o dva roky později jako čerstvě povýšený SS-hauptscharführer namlouval Hannelore Knappovou, středně půvabnou baculku, ale zato členku rodinného klanu Lippertů, který patřil k pražské smetánce. Poté, co skončilo jejich první milování, na něho zůstala dívka z blazeovaného okruhu pražské zlaté mládeže užasle civět.

„Jak jsi to dokázal?“ optala se ještě celá malátná, ale přitom se šťastným úžasem. „Jak to, že nepřišla *Ona*?“

Musel pak svou zlatou baculku nějakou dobu přemlouvat, než mu vyklopila celou pravdu. Že *Ona*, jak říkali civilisté *Sólistce*, běžně vstupuje do mysli milenců a loupí jim při vyvrcholení jejich rozkoš.

Ani příliš nelhal, když Hannelore řekl, že jako důstojník zvláštní služby SS má toto privilegium. Dočkal se upřímnosti i z druhé strany. Chtěla jsem si s tebou jenom párkrát užít, svěřila se mu baculka poté, co i jejich druhé milování nerušeně dospělo až k vrcholu, ale teď, oddaně se k němu přitiskla v posteli najatého hotelového pokoje, se tě už nevzdám, i kdyby se naši stavěli na hlavu. A opravdu si sňatek s tím vidlákem z Tyrol, chudým jako kostelní myš, vynutila a tchán s tchyní vzali nemajetného zetě na milost, když napřed ocenili obapolnou úctu k zavrženému Vůdci, s nímž měl Groehle společné rodiště, a posléze i rychlý služební postup a úrodu vnoučat.

Již untersturmführer Groehle pochopil, že se ocitl v centru, kde se operuje s největšími tajnostmi Říše, že Walhalamt není jenom ústředna Sicherheitsdienstu s úkolem eliminovat protiríšskou činnost Američanů v Antarktidě. Obezřetnost alpského venkovana mu napověděla, aby se na nic neptal, nic nekomentoval a plně se soustředil na svou práci, která byla v podstatě stejná jako v Derně – naslouchat a ovšemže i *pozorovat*. Jenom místo vybetonovaného podzemního sálu s planšety a zářivkovým osvětlením se nyní jeho pracoviště nacházelo v kamenném románském sklepení Starého paláce, v síni, jejíž klenba se ztrácela v temnotách, neboť svíce, které se používaly, víc světla nevydávaly. Neznamenal to ale, že by do těch tisíc let starých prostor nebyla zavedena elektřina. Právě naopak, topné spirály ve dvojité podlaze vytápěly sklepení na tak vysokou teplotu, že k pocení náchylný Groehle si někdy připadal, jako by byl zpět v Africe. Elektrický rozvod byl též nutný kvůli magnetofonům, prvním, jaké spatřil, na něž se nahrával celý průběh služby.

Signál, který mu otevřel cestu do císařské Prahy, příslušel magickému stroji *Kabala*, jejíž zkonstruovali nepřátelé Říše v Antarktidě. Zpod jejího ledu se po Noci odvety vylopl pradávňý kontinent Mu, chráněný přirozeným magickým štítem, kde našly útlék nedoražené zbytky amerického loďstva. Provoz *Kabaly* ochranný štít rušil a umožňoval naslouchačům Walhalamtu nejen monitorovat tuto špiónážní zbraň nepřátel Říše a nahlížet jim pod pokličku, ale i provádět palebné přepady.

Podruhé zachytil armanové vysílání *Kabaly* v roce 1963. Už neupadl do žádného šoku s následnou ztrátou orientace, spíš si připadal jako černý divák, který mezírkou mezi létacími dveřmi nakukuje do kinosálu a útržkovitě sleduje děj – se strachem, že ho každou chvíli dopadne biletář. Šlo o dopravní nehodu někdy za první světové války – nějaký německý polní pilot se během dovolené z fronty zabil na motocyklu. A s ním jeho strýc, diplomat a rezident německé zpravodajské služby v Bernu. Pozorování mu připadlo bezvýznamné, a když o seanci referoval a bezděky naznačil její banálnost, Müller ho sjel, že od analýzy strategických informací jsou tady jiní. V místnosti byl přítomen i podivný ohyzdný zakrslík s neforemnou hlavou, bočítýma nohama a opičími pažemi.

Žádný židák nemohl být tak hnusný, avšak jak Eckardt, tak Müller se k zakrslíkovi chovali s plným respektem. Groehle je chápal – o Dvalinovi, Prvním trpaslíkovi císaře Jindřicha, si vyprávěla celá Praha a ten zakrslý ohyzda s odulým obličejem pod modrou kololou čepicí posázenou drahokamy, jež musely představovat celé jmění, nemohl být nikým jiným než tím Himmlerovým oblíbencem, a jak se tvrdilo, osobním špehem. O to víc se Groehle proklínal, že nedržel hubu.

Dvalin to neměl z císařského dvora daleko. Himmler, který po převtělení do Ůma převzal jméno a titul císaře Jindřicha, si postavil nový obrovitý palác na Sommerbergu, což spíše než hora byla jenom planina nad ohybem řeky. Ještě než bylo v roce 1948 odsunuto, chodilo tam původní méněcenné obyvatelstvo na kopanou, na některý z několika fotbalových stadionů, jež nyní nahradil *neues Burg* Oktogon.

Žulový gigantický hrad, z jehož osmihranného půdorysu o ploše pětadvaceti hektarů vystupovaly opět osmiboké bašty do výše padesáti metrů, měl být zvětšeninou Castelu del Monte, který si východně od jihoitalského města L'Aquila nechal ve 13. století postavit římskoněmecký císař Fridrich II. ze štaufské dynastie, za jehož vtělení, vedle Jindřicha I. Ptáčníka z Otonů, se též císař Himmler považoval.

Obzvláště monumentální pohled skýtal Oktogon z Altstädter Ringu průhledem Norimberskou třídou. V každém, kdo pak došel blíž a zahleděl se na stavbu od řeky, budila dojem, že je pouhý mravenec. Dusila pražskou kotlinu pod sebou, její příliš hmotný kubus připomínal hlavici gigantického kamenného mlatu, hrozivě vztyčeného nad Prahou, jenž může každou chvíli spadnout a jako tlouk v moždíři město pod sebou rozdrtit na prach. Zlé jazyky tvrdily, že Bledého Jindru ke stavbě vyprovokovala citadela ve tvaru svastiky, kterou si v Ásgardu nechal postavit kancléř Heydrich, a když ho architekti varovali, jak předimenzovaná stavba zatíží panoráma jeho nového sídelního města a jak bude působit depresivně, o to víc o ni stál. Groehle děkoval prozřetelnosti, že z Ořechovky, kde stála vyženěná vila, byl pohled na císařský palác stíněn starým hradem Ratschinem a že věže svatovítské katedrály alespoň částečně překrývaly *Jindrova kamna*, jak Pražané jeho monstróznímu paláci přezdívali.

Helmuth Groehle nebyl jediným nasloucháčem Walhalamtu, leč s kolegy prakticky nepřicházel do styku. Interní předpisy nařizovaly, aby se jim vyhýbal. Ani nesměl znát jejich skutečná jména a oni jeho. On byl pro ně *Braunau*, oni pro něho *Wien*, *Gmunden*, *Kitzbühel*, *Narvik*, *Stavanger* a podobně. Jedinou výjimku tvořil sturmbannführer Lutze, onen expert, který ho vyškolil. V úřadě se objevoval náhodně a i přes svou relativně nízkou hodnost se těšil značným privilegii. Oba vedoucí úřadu, jak Eckardt, tak Müller, ho brali jako sobě rovného a tvořili v čele úřadu jakýsi mocenský trojúhelník. Už během školení působila Lutzeho přítomnost na Groehla tísnivě a vyvolávala v něm přímo živočišný odpor. Asi jako kdyby se ocitl v přítomnosti plaza. Lutze tak působil na každého, nejen na ostatní nasloucháče, ale i na písařky, neboť právě jedna z nich Groehlovi prozradila, že hada připomínající sturmbannführer je komturem Černého řádu, vyšší neveřejné organizace uvnitř SS, jež uctívá *Sólistku* jako *Uns're Frau*. Poté Groehle pochopil, jak se mýlil, když si myslel, že za zvláštní statut vděčí Lutze jenom svému mimořádnému talentu a postavení experta. Moc toho uhrančivého muže se sádrově bílým obličejem, jemuž panovaly uhlově černé oči, zřejmě pramenila z mocnějšího zřídla. Viditelným znamením moci pak byl bizarní medailon, jež sturmbannführer nosil kolem krku místo Železného kříže.

Ten medailon s torzem Ukřížovaného mu pak připomněl, že i Lutze se zúčastnil inspekce toho dne, kdy v Derně zachytil *Sólistku*. Bylo to příliš náhod najednou, což po maléru v přítomnosti Dvalina ještě zvýšilo jeho horlivost starat se jen o své věci a nedívat se ani nalevo, ani napravo.

Nejhorší bylo, že Lutze si pamatoval i jeho, a když byl přítomen, chodil naslouchat

s ním. Napřed si myslel, že se jedná o rutinní kontroly, jakým jsou podrobováni i jeho kolegové, avšak když jednou při předávání rozpisu služeb si Müllerova sekretářka ulevila – *vy se bát nemusíte, vy jste Lutzův člověk* – a prozradila, že za jinými nasloucháči sturbannführer nechodí, pochopil, že se stal, aniž věděl proč, Lutzovým oblíbencem.

Jeho schopnost naslouchat za přítomnosti Lutzeho dál zrála, takže musel nastat okamžik, kdy seznal, že i ten muž je zdrojem vlastního armanového signálu. Odměnou mu byl uštěpačný smích. Rezoval mu uvnitř lebky i poté, co se vzpamatoval z vnitřního pohledu na zuřivě roztačenou hrůznou ohnivou clonu, kterou tou svou mezírkou mezi létacími dveřmi sotva stačil zahlédnout, než byl jeho armanový paprsek odražen.

Už to nikdy nezkoušej! zvonilo mu bolestivě v mozku, zatímco se kroutil na židli a snažil se servat si z hlavy naslouchačskou obroučku, *tvým úkolem je být mýma očima, když tady nejsem, a nikoli naopak.*

Podivný SS-mann měl arman téměř stejně tak silný jako *Sólistka* a jeho signatura byla variantou její signatury, uvědomil si později Groehle, a to jenom zesílilo jeho pochyby o Lutzově lidském původu. Nicméně měl tolik fištrónu (a podvědomého strachu, takže ani sám sobě si nepřipustil, že má co do činění s démonem), aby držel jazyk za zuby a tento poznatek do hlášení nepřehrál. Stejně jako poznatek, že jeho vize *Kabaly* nebudou proudit jenom na Müllerův či Eckardtův stůl, ale i přímo, čertví jak, k Lutzovi. Smířil se s tím, že vavřínový věnec jeho kariéry má trny, které by ho mohly bolestivě, ne-li přímo smrtelně popíchat, kdyby si na ně nedával pozor. Walhalamt byl svého druhu džunglí, kde čím kdo byl větším zvířetem, tím větší zájem ostatních dravců vyvolával. Neupozorňovat na sebe a krčit se za štítem Lutzovy ochrany – to byl Groehlův recept na přežití.

„A to se ti, Braunau, kurva povedlo,“ zamumlal přiopilý Groehle, stále fascinován pohledem na majestátně zářící město, na pupek dobytého světa, ve kterém jeho děti čeká ta nejskvělejší budoucnost. Protože budou patřit k *Herrenrasse* vládců světa a možná i vládců vesmíru. Právě včera vzal dva starší chlapce do kina na pásmo dokumentárních filmů o dobývání vesmíru, o expedicích na Lunu, stavbě obytné družice a sondách vyslaných na Mars. Dokument *Síla ohně* Leni Riefenstahlové pak uchvátil i jeho.

Znovu škytl, nyní spíš dojetím než v důsledku nadměrného popíjení šampusu.

Vždycky měl v nose. Měl v nose, když držel hubu o Knížeti, ale hlavně měl v nose, že se nepřidal k žádné říšské frakci – ani k císařským, ani ke kancléřským. Když nastoupil do Walhalantu, byl tak naivní blbec, že nechápal, proč v čele úřadu stojí dva náčelníci, ale ta vidlácká naivita venkovana z Braunau ho uchránila, aby začal donášet buď jednomu nebo druhému, jak to dělala značná část osazenstva. Teprve později pochopil, že Eckardt je *ghibellin*, císařův exponent, kdežto Müller patří ke kancléřovým *guelfům*. To se ale už stal *Lutzovým člověkem*, takže jeho postup nebyl o moc pomalejší než těch, kteří donášeli. Na rozdíl od něho *odcházeli* v čistkách – podle toho, jak se mocenské vázky politického boje vychylovaly sem a tam.

Vždy se nějak vykroutil, aby nemusel říci svůj názor. Držel se zpátky i v dubnu 1970, kdy došlo k velkému neštěstí na kosmodromu Heinrichhimmlersraumzentrum v Tjuratamu a Prahou začaly kolovat ty nejdivočejší fámy. Ačkoli *Völkischer Beobachter* přinesl v černém rámečku fotografie zahynulých kosmonautů z mise Apollo 13 a o den později ve stejné úpravě fotografie generála Dornbergera a generálního konstruktéra Wernhera von Brauna a ze všech udělal národní mučedníky kosmonautiky, neboť se stali obětí tragické exploze na odpalovací rampě se stovkou dalších techniků, fámy nepřestávaly tvrdit, že na kosmodromu došlo ke vzpouře proti císaři, kterou museli potlačit padákoví myslivci armády Thule. Podle jiných pověstí lidé z kosmodromu odhalili vnější technickou cestu do světů, odkud přišli Ůmové, a chtěli je bombardovat balistickými střelami. Sám císař prý narychlo odletěl z Prahy, aby mohl být osobně přítomen

popravám zrádců. Groehle tyto a podobné drby vždy s neúčastným obličejem vyslechl a odpověděl něco v tom smyslu, že ve Fernsehen to přece říkali jinak.

Úzkostlivě se také vyhýbal, aby jakkoli komentoval smrt Dietricha Eckardta, jehož v roce 1971 někde na Sibíři zabili zekové. Přestože *ghibellini* ve Walhalamtu oslabili a úřad se prostřednictvím Müllera dostal pod Heydrichovu kontrolu, Groehle měl o celé té záležitosti, jež souvisela s *Türhüterem*, vlastní teorii. *Dveřník* byl krycí název pro záhadnou osobu, kolem níž se prakticky celá činnost úřadu točila – pokud to vůbec mohl Groehle odhadnout, neboť mezi jednotlivými odděleními se informace přísně filtrovaly. Z kancelářských drbů a uniklých informací pochopil, že péče o Dveřníka je hlavním úkolem Walhalamtu, neboť sehrál klíčovou úlohu v Noci odvety, jež přinesla Říši vítězství – a že na něm závisí další osud Říše i se *zpětnou platností*. Vůbec tomu nerozuměl, sugerovalo to představu, jako by ani Noc odvety, k níž došlo už před několika desítkami let, *nebyla definitivní*, a tudíž Dveřník měl v rukou nejen budoucí osud Říše, ale i ten *minulý*. A to nedávalo smysl, neboť z toho vyplývalo, že čas může plynout oběma směry – i pozpátku – což Groehlovi připadalo naprosto šílené. Jako by nestačilo, že svět navštěvují *Hodovníci*, *Sólistka* může každému brát sexuální slast a on dokáže *naslouchat* – a teď dokonce i *vidět*. Jenže to vše plynulo za sebou, jedno za druhým, jak věci plynout mají, avšak *Türhüter* vyvracel i tu poslední jistotu – jistotu času.

Přesto reálně existoval, operační skupina Walhalamtu prý sledovala každý jeho pohyb a skupina říšských mágů kolem profesora Heisenberga se zase pokoušela určit budoucnost – pole možností, které má Dveřník k dispozici.

Tito civilní experti patřili ke smetánce Walhalamtu a tvořili nejvnitřnější, a tudíž i nejutajovanější jádro úřadu. Vše, co Groehle o jejich činnosti věděl, až do té konference v roce 1976, bylo z druhé ruky, nepříliš důvěryhodné informace, které kolovaly mezi stenotypistkami a dalším pomocným personálem. Sdělovaly se šeptem, obvykle v umývárně a za šumění puštěné vody.

Pravda, Groehle měl ještě jeden zdroj informací. Někdy se mu v mysli vynořily poznatky, o nichž nevěděl, jak jich nabyl. Trvalo dost dlouho, než pochopil, že se jedná o armanový zpětný odraz od Lutzeho. Dospěl k názoru, že Kníže, jak sturmbannführera oslovovali Eckardt s Müllerem, když ho používá pro své naslouchání, nemůže zabránit, aby jeho arman část informací nepropouštěl zpět.

Mezi takto získané danajské poznatky patřilo i poznání, že součástí boje o moc mezi císařem a kancléřem je i rozepře ohledně Türhütera. Himmler zastával názor, že Dveřníka je třeba co nejdřív zlikvidovat, aby nemohl zpětně zasáhnout, kdežto Heydrich trval na tom, aby Dveřník splnil to, co splnit má, neboť jenom tak bude zajištěna další existence Říše. V tomto konfliktu stál Lutze na kancléřově straně, avšak nebylo vůbec jasné stanovisko *Sólistky*. Všechny strany se je snažily zjistit, hlavně ale Lutze, a Groehlovi došlo, že médium k monitorování *Sólistky* si Kníže vytvořil právě z něho. Měl z toho děsivé sny, z nichž si poté, co se zcela zpocený probudil, pamatoval jenom to, že mezi Lutzem a *Sólistkou* zuří nevyhlášená válka a panuje smrtelná nenávisť, přestože Kníže je komturem jejího řádu.

Několik let prožil v úděsném strachu, že *Sólistka* to bude pokládat za zradu, leč dožil se v pohodě třetího příjmu signálu *Kabaly*, k němuž došlo v květnu 1971, zrovna ten den, kdy se narodilo jeho třetí dítě, první dcera Marianne. Dalším důvodem, aby si právě tento odposlech dobře pamatoval, byla tučná prémie, kterou za něj dostal.

A taky si ji zasloužil.

Přestože kvůli filmu, který jako neplatící divák v kině „Kabala“ zhlédl, si Müller, Eckardt a Kníže vjeli do vlasů. Z toho, co odpozoroval, Groehle konečně pochopil, že existovali, či existují *dva* Dveřníci. Původního, toho prvoválečného pilota, jehož zachytil při vysílání *Kabaly* v roce 1963, zabila *Sólistka* (Groehle si přál, aby byl zase jenom

naslouchačem jako v Derně a nikoli vidoucím přihlížečem), a meč, vlastní zdroj Dveřníkovy síly, zabloudil v létě 1953 k jakémusi klukovi, od podzimu následujícího roku žáku ásgardské napoly. Ten byl nyní aktuálním Dveřníkem. Doslova po meči.

Ještě podával ústní raport, když to mezi šaržemi začalo jiskřit. Pak ho pochopitelně vyhodili, ale Groehle zjistil, že jim může prostřednictvím Lutzeho *naslouchat*. Byl to ten okamžik, kdy pochopil, že funguje zpětný odraz, tentokrát neobyčejně silný, neboť komtur Černého řádu se kryl před armanovým odposlechem z *jiné strany*.

„Vy máte tu drzost mi oznámit, že Dveřníka zajali zekové?!“ řval Eckardt v Groehlově mozku. „A to i s mečem?!“

„To si osobně zodpovíte před císařem! A vy také, Kníže, uvědomte si, že tady už dávno nehrajete první housle!“ běsnil skřetí Ům, až se Groehle divil, kde se v tom rachitickém těle bere taková síla.

Zekové byli ruští partyzáni operující z nepřehledných pralesů na pobřeží Německého oceánu, jemuž oni postaru říkali Severní ledový. V podzemních nebo dokonale maskovaných základnách se tam záhadně množili a pronikali proti proudu velkých sibiřských řek, aby škodili Ostmarce. Sice to byla jenom komáří bodnutí, ale nutila Říši držet na sibiřských řekách flotily monitorů s vrtulozdvihy a Jagdkommandy na palubě, jež pak bandy zeků pronásledovala a vzdušnými výsadky likvidovala. Název *Zekové* prý převzali od vězňů ze stalinských sibiřských lágrů, neboť to byli právě oni, kteří po Noci odvety spolu s dozorcí vytvořili první partyzánské oddíly. Jelikož Stalin nechal v čistkách 1937–38 zavřít do táborů dvanáct tisíc nejlepších důstojníků Rudé armády, disponovali zekové slušnými vojenskými znalostmi a vysokým stupněm výcviku.

„Vaši lidé na východě jsou totálně neschopní, Müllere,“ vztekal se mezitím Eckardt, „a já se vám, Kníže, divím, co od kancléře čekáte. Dobře si pamatuju, jak jste ho na Vín-gólfu sjel.“

„To bylo ještě předtím, než mě váš císař podrazil, Eckardte,“ ledově odsekl Lutze a Groehle vnímal, jak se za tím chladem tají jakási škodolibá radost.

„Nyní bude muset Heydrich souhlasit s císařovým zásahem,“ řekl chladně vrchní říšský korouhevník. „Sám o to císaře požádám,“ dodal vyzývavě a Groehle by dal ruku do ohně za to, že stejně vyzývavě se přitom díval na Müllera, neboť ten se vzápětí ozval.

„To by bylo porušení říšské ústavy,“ zajechel. „Jurisdikce nad Ostmarkou přísluší výhradně kancléři.“

„Zapomínáte na pátý dodatek. Vážné ohrožení říšských zájmů,“ vítězoslavně vypálil Eckardt. „Tu záležitost vyřídím osobně. A to jednou provždy.“

„Na to nemáte koule, Eckardte,“ konstatoval posměšně Lutze. „Až si vás na Sibiři vezme na mušku nějaký zek se stříbrnými náboji v sapíku, tak se poděláte strachem.“

V tom okamžiku ti tři hlavouni mysleli na stejnou věc – že Eckardt pojedje na Sibiř nikoli proto, aby Dveřníka dostal zpátky, ale proto, aby ho nechal zabít. Nicméně ani Müller, ani Lutze neprotestovali. Mohlo to mít jenom jeden jediný důvod – byla to léčka, ovšem nikoli na Dveřníka, ale na Eckardta. A proto se Groehle vůbec nedivil, když asi měsíc poté, co Heydrich po ostrém Himmlerově protestu povolil, aby pod Eckardtovým velením začalo po Dveřníkově pátrát jeho osobní komando Antropoid, císařský dvůr s politováním oznámil, že vrchní komoří a říšský korouhevník Eckardt hrdinně zahynul na Sibiři v boji s teroristickými bandami zeků.

Po Eckardtově smrti (Groehle nepochyboval, že stříbrnou kulku, která ho zabila, určitě nevypálil žádný zek) se vzduch ve Walhalamtu pročistil. Poměry se *normalizovaly* i jinde, vnímavý Groehle to cítil všude kolem sebe, nejen ve styku s ostatním personálem úřadu, ale i na ulicích sídelního města. A tak tomu muselo být po celé Říši. Pochopil, že mezi císařem a kancléřem došlo k příměří a že v případě Dveřníka Himmlerova strana ghibellinů kapitulovala a přistoupila na Müller-Lutzovo řešení. Protože totéž sta-

novisko zaujala i *Sólistka*, jak Groehle věděl ze svého armanového informačního kanálu via Lutze. Z obvyklých drbů se pak dověděl, že Dveňníkovi, nyní sedmadvacetiletému muži, bylo dovoleno vrátit se domů, na rodinný statek kdesi v ohbí Tanské řeky.

Normalizace, jež v jedenasedmdesátém začala, umožnila Groehlovi, aby se víc věnoval rodině a dětem. Nejstarší kluci, devítiletý Viktor (po prastrýci Lippertovi) a sedmiletý Pepi (po dědu Knappovi), byli ve věku, kdy chlapci ještě berou otce jako nejlepšího kamaráda, a Groehle si toho hodlal užít. Popravdě řečeno, nemusel se nijak přemáhat, aby se k synům připojil v jejich nejoblíbenější zábavě – lepení přesných modelů letadel z plastických stavebnic. Sice věděl, že když jim k narozeninám a ke státním říšským svátkům koupí nějakou z těch *Modellbaukasten*, buď od domácí firmy Plasticart nebo od japonských firem Tamiya a Hasegawa – patřily k luxusnímu dovozovému tovaru prodávanému v obchodní síti Inex, kde se dalo nakupovat jenom na legitimaci SS – udělá jim největší radost. Ale on sám, kromě toho, že při výběru darů pro své děti se nemusí ohlížet na cenu, z toho žádnou osobní radost neměl.

To se nyní změnilo. Celý postup stavby, od vyštípnutí jednotlivých dílů z rámečku přes montáž, která vyžadovala přesnou chirurgickou práci a neméně opatrné zacházení s lepidlem, až ke konečnému nastříknutí odpovídající kamufláže a nanesení obtisků s výsostnými znaky, ho začal bavit. Číhání na okamžik, až bude model hotov, mu připomínalo číhání na armanový signál, avšak oproti němu nebyl hotový model prchavý a dal se jako trofej vystavit ve vitrině. Rychle uzavřel s nejstaršími syny modelářský triumvirát, který se odhodlaně bránil protestům zbytku rodiny pod vedením tloustnoucí Hannelore. *Zase tady smrdí ty vaše barvy*, stěžovala si paní Groehlová, když stříkali dokončený model, *kam to, proboha, dáte?!* děsila se, když v komoře na smetáky, mopy a další čistidla objevila štos stavebnic málem až do stropu, neboť po obrácení *Pappiho* na víru pravou se finanční zdroje rozšířily a Groehle nelitoval peněz za žádnou novinku. Tvrdil, že vše dělá pro syny, kteří začali chodit do modelářského kroužku, jenž v rámci Himmlerjugend vznikl na jejich výběrové škole. Toto zdůvodnění se zdálo být neprolomitelnou obrannou linií.

„Kluci budou mít na škole lepší kádrové hodnocení, posiluje to jejich říšské uvědomění, *Schatzi*,“ tvrdil vždy Groehle ženě, když namítala, že existují i jiné záliby, „a pořad je to lepší, než kdyby neustále dřepěli před *Fernsehen*.“

„Tak proč lepíte samá americká letadla?!“ přešla do nečekaného protiútku toho dne, kdy zápach z ředidla pronikl z přízemí, kde klukům (a sobě) zřídil dílnu, až do salonu.

Nevěděl, co odpovědět, protože to byla pravda. Ačkoli disponoval velkým armanovým talentem, nebyl natolik kovaný v psychologii, aby své ženě dokázal vysvětlit, že móda stavět modely letadel zaniklých USA a jejich spojenců pramení z pýchy vítěze, z mystéria poraženého nepřítele. Faktem bylo, že s kluky přešel z původního měřítko 1:100 na dvojnásobné a model amerického bombardéru Boeing B-29 Superfortress, který právě dokončovali, měl v měřítku 1:50 rozpětí přes 86 centimetrů. Kdyby neotevřeli dveře do spodní haly, hrozilo, že jeho stříkání promění dílnu v plynovou komoru. Bohužel si neuvědomili, že o patro výš pořádá *Mutti* kávový dýchánek pro dámy a schodiště z dubového dřeva ve stylu Altdeutsch bude fungovat jako komín.

Stavebnice patřila k nové řadě superdetailovaných modelů firmy Plasticart, jež námetově pokrývala americké zbrojní projekty. Plány se všemi podrobnostmi, ukořistěné Wehrmachtem v Americe, neměly žádnou vojenskou cenu a Groehle chápal, že pro firmní konstruktéry představovaly zlatý důl. Součástí modelu byla i plně vybavená pumovnice, do níž fantazie některého z návrhářů Plasticartu umístila i atomovou pumu. Proto musel klukům vysvětlit, že projekt *Manhattan* vytvořili odporní židovští pavědci, aby zničili jejich nadřazenou rasu. Bomba měla vyvinout žár několika milionů stupňů, takže ve středu výbuchu by se všichni lidé vypařili, ti vzdálenější by utrpěli strašné po-

páleniny a celé město, na které by bomba spadla, by tlaková vlna srovnala se zemí. Naštěstí projekt židovských palidí byl odsouzen k tomu, aby nikdy nefungoval.

„No jo, tati, ale co kdyby ta bomba fungovala?“ rozumoval mladší Pepi. „Co kdyby ji ti Židi hodili na Prahu? Pak byste s maminkou shořeli a my bychom se nenarodili.“

„Bist du blöd?“ obořil se na něho pohrdavě starší Viktor, který držel v levačce ze dvou polovin spleené vajíčko atomové pumy a žiletkou v pravačce začíšťoval šev. „Přece víš, že přišla armáda Thule, a Židy a další nepřátele Říše zničila. Že je to tak, Pappi?“ obrátil se podlézavě na otce, aby odvrátil hrozící pohledek za to, že se o mladším bratříčkovi vyjádřil jako o blbci.

Malý Pepi, který ještě nedosáhl dostatečné trpělivosti a zručnosti, aby se mu mohly svěřit choulostivé dokončovací práce na modelu, se trošku nudil a nehodlal nitku rozvoru jenom tak přetřhnout.

Nakrabatil čelo.

„Tati, a odkud vlastně přišla armáda Thule? Kde se vzali ti vojáci, které nejde zabít?“

Groehle zadržel dech a byl rád, že nedrží v rukou už nastříkaný drak amerického bombardéru – že model bezpečně spočívá břichem vzhůru na pracovním stole, podložen korkovými špalíčky.

Krucifix, od čeho je škola, od čeho je HáJot, zuřil v duchu, k čemu stát ty zasrané učitele platí?! Přece nemůže svým dětem říci, že nadlidé, z nichž je armáda Thule sestavena, ve skutečnosti vytvořili nekromanti, padlí vojáci Wehrmachtu, a že se zabít dají. Znovu, tentokrát trvale. Nemůže jim ani říci, že jsou důsledkem smlouvy, jejíž hrůzné obrysy si už dávno domyslel. Jako většina obyvatel Říše. Jako každý soudný člověk na světě. A ani nemusel být naslouchačem draků.

„Ale vždyť to přece znáš ze školy, Pepi,“ obrátil se na mladšího synka. „Nadlidé armády Thule přišli z jiného světa, z prasněta všech Germánů, aby našemu kmeni v rozhodující chvíli pomohli,“ horečně vzpomínal, jak zní verze, která se uvádí ve školních učebnicích dějepisu. „Přinesli nám i dávno zapomenuté znalosti předků. My na Zemi jsme je ztratili proto, že jsme se hříšně smísili s nižšími rasami,“ vybavoval si rychle teze z kurzů ariosofoie, jež byly povinné pro všechny důstojníky SS. „Za jejich pomoc hlavně vděčíme císaři a kancléři. Patří také k Ůmům a vzali na sebe podobu bývalého říšského vedoucího SS Himmlera a generála SS Heydricha,“ odrecitoval standardní formulku.

„A to, že se s jejich příchodem vychýlila zemská osa,“ připojil se poučně starší bratr Pepiho, „a že došlo ke kata-klyz-matu,“ dal si záležet na pečlivé výslovnosti toho cizího slova, které ho zřejmě naučili ve škole, „to je trest za naše selhání. Za hříšné křížení našich árijských předků se skřety. Vznikly tak smíšené rasy zvěrolidí, jako třeba Židi, které ohrožily posvátnou moc árijských boholidí na celém světě a jejich potomky se špatnou krví zbavily znalostí a nauk, kterými kdysi Ariogermáni vládli.“

Viktor pravděpodobně deklamoval nějakou školní lekci a Groehle kajícně bral zpět předchozí proklínání učitelů.

„Tohle objevil v roce devatenáct set tři slavný vědec Jörg Lanz von Liebenfels a další *Mond*, který v Noci odvety začal kroužit kolem zeměkoule, je pro nás trvalým varovným znamením, abychom už nikdy na ten hřích předků nezapomněli.“

Když skončil, vzhlédl tázavě k otci.

„Řekls to moc pěkně, *mein Sohn*,“ pochválil ho potěšený Groehle. „A tak to je, víš, Pepi?“ obrátil se na mladšího syna. Jenže Pepi znovu nakrabatil čelo nad tupým nosíkem.

„A proč si, tati, náš Jaroslav myslí něco jiného?“ optal se bezelstně. „Včera mi řek, že se smrt'áků bojí, protože to jsou stvůry, které přišly z pekla.“

Groehle musel chvíli přemýšlet, kdo to je *naš Jaroslav*, než si uvědomil, že Pepi mluví o jednom z domácích otroků, jenž byl přidělen k *junge Herren* jako osobní lokaj.

A opět místo něho odpověděl dvanáctiletý Viktor.

„Jaroslav je taky zvěročlověk z podřadné rasy. A to o těch stvůrách ti řekl jenom proto, protože ti závidí, že ty jsi Árijec a on ne,“ zcela samozřejmě aplikoval znalosti ze školy. To, že použil slovo „závidí“, bylo přímo dospěle rafinované, neboť stav patřící k tomuto slovu Pepi sám zakoušel – i Groehle postřehl, jak závidí Viktorovi, že je starší, silnější, chytřejší, smí se déle dívat na *Fernsehen* a s tátou dělat na modelech věci, které on ještě nesvede.

Nicméně nastalou situaci musel řešit on. Naštěstí na to stačil jeden telefon. *Sipo* přijelo dopoledne, kdy byli oba kluci ve škole, a příslušníci bezpečnostní policie hladce, bez jakéhokoli rozruchu, Jaroslava odvezli. Jejich velitel pak vystavil paní domu příslušné potvrzení, které bylo poukázkou pro pracovní úřad, aby jim přídělil náhradu.

Při vzpomínce na tuto epizodu SS-hauptsturmführer pocítil, jak střízliví. Chrápání ženy mu připadlo hlasitější a bylo dalším důvodem, aby nespěchal do postele. Měl pocit, že se v ložnici dusí, a zatoužil po venkovním chladnějším vzduchu. Otevřel prosklené dveře na balkon, prošel jimi a popošel až k zábradlí z kovaných prutů. Tomu pocitu – že je v ložnici k nedýchání – propadal už delší dobu a z postávání na balkoně se stal každodenní rituál, pravda, dnes poněkud opožděný oslavou narozenin.

Uklidnění poměrů ve Walhalamtu mělo příznivý dopad i na jeho profesionální schopnosti. Nebo si to jen namlouval, kdo ví, ale faktem je, že až po smrti Eckardta si uvědomil, že celý Walhalamt je v armanovém ohnisku. Jako by celý hrad Ratschin tvořil odraznou parabolu pomyslného armanového radiolokátoru a soustřeďoval přijímané signály do suterénu Starého paláce. Na africké základně Luftwaffe v Derně byly pochopitelně instalovány i normální radary a Groehle, snad proto, že jakýsi mentální radar nosil v hlavě, urazil sem tam nějaké to pivo s radarovými techniky. Nechal si od nich vysvětlit princip rádiového přístroje a funkci antény. Proto věděl, že ty tyčkové pro delší vlnové délky a vypadající jako žebříky mají před vysílacím a přijímacím dipólem prvky, jimž se říká direktory, neboť zaostřují rádiové vlny obdobně jako čočka lupy světlo, a za dipólem pak prvek zvaný reflektor, jenž zase přijímané a vysílané vlny odráží jako zrcadlo. U kratších vlnových délek tvořil anténu mísovitý paraboloid, buď drátěný nebo z plného vodivého materiálu, jenž pracoval úplně stejně jako parabola automobilového reflektoru. Jestliže byl v ohnisku takové antény umístěn zářič, paraboloid soustředil všechnu vyzářenou energii do jednoho paprsku, v opačné roli přijímače pak paraboloid veškeré zachycené vyzařování soustředil do ohniska, kde byl umístěn přijímací prvek.

Tento jev nyní zakoušel Groehle v armanovém provedení. Ratschin taktéž soustřeďoval armanové signály a vrhal je v úzkém zesíleném svazku přímo do sklepení v základech Starého paláce, kde elektrinou napájené topné spirály ve dvojité podlaze tvořily odrazný reflektor. Jenže direktor této antény, na rozdíl od té radarové, nebyl jen pasivní zaostřovací čočkou. Někde v areálu hradu se cosi probouzelo, napřed začalo pátrat drobnými prstíky a pak, jak nabývalo na síle, se rozpínalo do prostoru. Napřed na všechny strany, opět to připomínalo kývání antény zaměřovacího radiolokátoru, ale když tato zvláštní armanová signatura oběhla celý svět, vytvořila jeden k jihu zacílený paprsek, a Groehle prostě věděl, že někde na nepřátelském kontinentu Mu ozářil *Kabalu*.

Ta ale mlčela. Mlčela celé roky, a o to víc Groehle vnímal, jak se paprsek, vycházející z Ratschinu, probouzí, jak jeho intenzita narůstá a přitom jako by se chvěl touhou. Služby nyní byly nudné, ale o to únavnější – úmorné čekání na signál, který nepřicházel. Přesto se Müller nijak neznepokojoval. Naopak, choval se k podřízeným neobvykle vlídně, jako by vše šlo podle plánu, a Groehle, zlákan tímto klidem, porušil svou zásadu trpného plnění příkazů a začal hledat zdroj onoho zvláštního armanového signálu. Netrvalo dlouho a zjistil, že vychází odněkud z hradní katedrály.

Dóm, původně zasvěcený svatému Vítu, sloužil nyní jako skladiště, přesněji řečeno jako skládka starého harampádí. Byl sice formálně střežen, před bronzovými vraty hlav-

ního portálu, zčernalými usazeným prachem a sazemi, stála strážní budka, leč pro důstojníka SS s odznakem ve tvaru runy *Wunjo* na náprsní kapse uniformy, jež zasvěceným hlásala příslušnost k Walhalantu, nebyl žádný problém dostat se dovnitř.

Prakticky celou dlažbu všech tří lodí pokrývaly hromady vyřazených psacích stolů, polámaných kancelářských židlí, registračních skříní a zaprášených beden neznámého obsahu. Mezi tím se vršily pyramidy starých kostelních lavic a dalšího mobiliáře z jiných zrušených kostelů. Nicméně na závratné kráse gotické klenby, jejíž plasticitu a tajemnost ještě zvyšovaly hluboké stíny příšeří, se nic nezměnilo (a ani změnit nemohlo) a Groehle pocítil moc toho místa. Možná byla zadupána do bláta, ale stále zde sídlila. Jeho brigádýrka jako by náhle vážila tunu, takže si ji bezděky sundal z hlavy a stříbrné-ho smrtihlava nad štítkem ukryl do podpaží.

Úzké uličky mezi bednami a vyřazeným nábytkem tvořily bludiště a Groehle v jejich hlubokém stínu pomalu a tápavě postupoval do hloubi chrámu ke křížení s příčnou lodí. I když byl slunečný den, příšeří houstlo. Některé vytloučené vitráže byly zabeďněny prkny, zbývající pak tak pokryty prachem, rozmytým mnoha roky dešťů do hnědočerných map, že do nitra dómu mohl proniknout jenom malý zlomek denního světla. Jiná vitrážová okna popraskala a kusy skla vypadaly. Jimi pak pronikaly úzké paprsky svěžího světla a vytvářely dojem, že chrámová loď je probodána bledými meči, jejichž ostří se chvějí prachovými zrny.

Děrami ve vitrážích, kromě světla, pronikli do katedrály i holubi. Groehle slyšel jejich tiché uklidňující vrkání, když křivolakými uličkami mezi bednami a hromadami starého nábytku pomalu postupoval k transeptu, řídě se armanovým signálem, který mu tepal v hlavě. Nemohl jít přímo, uhadoval, kterou uličku použít, v několika případech se musel vrátit. Posléze dospěl k esovitě zakroucené uzoučké aleji, jakési umocněné *Via Dolorosa*, neboť ji tvořily kříže s ukřížovaným Kristem. Museli je sem svézt snad ze všech zrušených zemských kostelů a někdo z vyklízecího komanda pokládal za vtipné z nich sestavit tuto uličku. Avšak Groehle, když se protahoval mezi vyřezávanými kolony Ukřížovaných, neboť většina soch byla dřevěná, a zachytil pohledy, jimiž jako by ho ti trpící Kristové sledovali, to vůbec nepokládal za dobrý vtip. Necítil se dobře, nicméně právě tato ulička Božích muk ho dovedla k cíli – do jižního ramene příčné lodi, před starobylé dvoukřídlé dveře ze zašlého dubu zesílené pásy kovaného železa. Byly nadevřeny a Groehle, veden signálem, se jimi protáhl.

Snad to byla kaple. Nyní potmělý prostor vyplňovala jenom hromada rozlámaných kostelních lavic. Protáhl se mezerou mezi zdí a tím červotočivým palivovým dřívím – až do rohu, kde pískovcové ostění vyplňovala dvířka pobitá kosými železnými pruhy. Kdysi snad byla pozlacena, stejně jako erby s říšskou orlicí a českým lvem, jež vyplňovaly kosočtverce mezi kováním.

Zklamaneč před nimi stanul. Černé otvory sedmera zámků podél levé hrany hovořily až příliš výmluvně. Přesto si to hloupé gesto neodpustil a na dveře zatlačil.

Nepohnuly se ani o milimetr.

Hloubka zklamání ho zaskočila. Co si vlastně od té výpravy sliboval? Pravděpodobně je tam nějaká relikvie, jež po Noci odvety ožila se změnou světa, přemítal. Vždyť jeho se to netýká, je to jenom jeden z mnoha signálů, které dokáže zachytit, a basta.

Tak proč ho to tak znepokojuje? Bezradně stál před masivními dvířky, která mu, bůhví proč, připomínala trezor.

Konečně si uvědomil, co ho znervózňuje. Nikoli nějaký parazitní odraz Lutzeho armanu, ale to něco za těmi kovanými dveřmi způsobilo, že dokáže odposlouchávat skryté demony. I ty, jimž je podřízen. Tehdy si poprvé vědomě připustil jejich existenci, procítil, kdo jsou ve skutečnosti Ůmové. A vzápětí ho ohromila ještě kacířtější myšlenka, že se musela otevřít ještě jiná pekla – a nebesa.

Ožili i jiní duchové.

I ten za těmi dveřmi.

Rozčileně zafuněl a jako ozvěnou zaslechl šramot, jako kdyby někdo z nezbytí přešlápl. Zvuk zazněl odněkud zvenku, od nadevřených dveří do kaple.

„Wer da?“ vykřikl a jeho boty zadupaly do dlaždic, jak se hnál k východu.

Ztratil nějaký čas, než se provlekl škvírou mezi kamenným ostěním a dubovou veřejí. Neměl ani vteřinu, aby si mohl prohlédnout vetřelce. Byl to nějaký postarší civilista. Groehle zaregistroval staromódní oblek, kravatu a světlejší skvrnu obličej, než ten muž zaběhl do oblouku *Via Dolorosa*. Vyrazil za ním, ale pak se nerozhodně zastavil.

Zřejmě to byl někdo z civilních expertů, ze skupiny těch císařských mágů kolem profesora Heisenberga, takže měl nepochybně větší právo toulat se bývalým chrámem než on sám. Co by mu vlastně řekl, kdyby ho dohonil?

Mezitím ztratil soustředění a s ním i signál. Alespoň si to myslel, když s pohledem upřeným na žebrovanou klenbu, aby se lépe orientoval, zamířil ke vstupnímu portálu za kruchtou, na níž ještě stály varhany, byť s některými píšťalami vylomenými.

Střídavě se díval pod nohy a na klenbu. A při jednom pohledu zpět, když sklopil oči dolů, se to stalo...

... šel středem chrámu, mezi lavicemi, kde se modlilo několik starých žen. Ohlédl se zmateně k presbyteriu a přes tumbky s ležícími sochami králů zahlédl rudé oko věčného světla nad hlavním oltářem. Dětské štěbetání ho přinutilo otočit hlavu zpět, k hlavnímu portálu. Zpod stínu krucht (nyní s neporušenými varhanami) se vyhrnula skupina starších dětí. Školní výlet, dovítípl se. Některé z nich měly kolem krku červené šátky. Místo učitele, jak očekával, se do čela skupiny prodrala jen o několik let starší dívka v modré košili. Soudružko, soudružko, volali na ni děti, a Groehle rázem pochopil, že se dívá na oddíl nějaké dětské organizace, jakési obdoby HáJot. Zřejmě komunistické, usoudil podle barvy šátek a podle toho, jak děti volaly na svoji Leiterin. Věděl, že mluví česky, a přesto jim rozuměl. To ho vyděsilo nejvíc.

„Jé, esesák,“ volaly děti, když si ho všimly. „Soudružko, soudružko, podívejte se, je tady esesák.“

Groehle se štvane ohlédl. Babky nejbliž přestaly drmolit růženec a s nechutí se na něho dívaly. Ale spíš proto, že kvůli němu je pokřik dětí vyrušil z modlení, než kvůli uniformě, kterou měl na sobě.

„Ticho, děcka,“ okřikla je dívka v modré košili. „To bude asi někdo z komparsu. Copak jste si nevšimli televizního štábu na nádvoří? Třeba se tady točí další díl seriálu Byl jednou jeden dům.“

„Pane, pane,“ volaly nyní děti v červených šátcích přímo na něho, „v čem hraje?“

„Čtyři z tanku a pes,“ vykřikl rozpustile jakýsi obrýlený kluk do vysoké klenby, ostatní děti vyprskly smíchem, načež si vysloužily nesouhlasné mručení modlicích se babelek.

„Člověče, běžte pryč,“ zasykla na něho jedna z těch starších paní, „copak nevidíte, že děláte v Božím domě ostudu?“

„Jako kdyby ti haranti byli lepší,“ připojila polohlasem její sousedka.

Ačkoli byl zmaten, měl Groehle tolik rozumu, že chvatně prošel prázdnou lavicí a ten oddíl rudých HáJot obešel boční lodí. Ještě slyšel, jak jejich vedoucí začala vyprávět o Matyáši z Arrasu a Petru Parléri, prvních stavitelích katedrály. Když se dostal pod kruchtou a obcházel jeden ze sloupů...

... nečekaně zakopl o zaprášenou lepenkovou krabici. Musela už být chatrná, protože se rozvalila a z jejího nitra vyhřezly knihy a rozložily se do vějíře kolem jeho nohou. Páchly plesnivinou, ale přesto, jak byl stále zmaten, se k nim sklonil. Jako by mu mohly odpovédět na to, co právě zažil.

Byly v latině. Snad misály a jiné liturgické knihy.

„Do prdele!“ zaklel a vztekle knihy odkopl. Poté zamířil k zádveři a protáhl se nadevřenou bronzovou veřejí do denního jasu.

Nějakou dobu mžikal do ostrého slunce. Aby se zbavil chaosu v hlavě, aby se vzpamatoval z toho děsivého zážitku jiné přítomnosti.

Na stupně před hlavním portálem za ním vyšel strážný s hodností scharführera.

„Asi jste toho civilistu vyděsil, obersturmführere,“ řekl s přesně vyváženým podílem žoviálnosti a služebního tónu.

Veškerý zmatek a vykolejení, jež zakoušel, se přetavily v chuť si na někom vylít zlost.

„Proč jste mi, hergot, neřekl, že tam nebudu sám?“ vyštěkl. „Máte, chlape, vůbec hlavu?“

Obličej vojáka strnul do služební masky.

„Císařský mág Kauders má k návštěvě chrámu povolení, obersturmführere,“ odhrčel přehnaným předpisovým tónem, aby Groehlovi připomněl, že on povolení neměl, a tudíž strážný si nezaslouží, aby byl za svou benevolenci, s níž ho pustil dovnitř, ještě buzerován.

* * *

Groehle nebyl žádný lumen a věděl to. Nicméně mu nechyběla systematičnost a komplex z nedostatečného vzdělání ho vedl k tomu, že žádné problémy neházel za hlavu. Trvalo mu to sice déle, ale nakonec přece jen ze svého výletu odvodil správný poznatek.

To, co zažil v chrámu, bylo společné tajemství všech říšských papalášů, to, čeho se v nehlubších myšlenkách neustále hrozili, to byla ta příšerná alternativa neexistence, kterou měl odvrátit Dveřník, to byl důvod, proč existoval Walhalamt a proč on musel naslouchat v armanových dálavách. Jako předsunutá hlídka varující před útokem obludných duchů z jiných světů, neboť nejen jedna, ale všechny pečetě byly zlomeny.

Poznání na něho padlo v noci, ležel v posteli a převaloval se v marných pokusech usnout. Když mu došlo, zatímco jeho žena vedle pokojně oddechovala, co jeho výlet vlastně znamenal, udělalo se mu špatně. Musel vstát a odejít do koupelny, kde hodinu křečovitě zvracel do záchodové mísy.

Od té doby se katedrále vyhýbal. Až do toho dne, kdy tam musel jít služebně. Avšak signálu, který z ní vycházel, se nezbavil. Zněl mu trvale v uších jako tinitus. Časem si na něj zvykl, a když se zabral do nějaké práce, dokázal na něho zapomenout, zejména když v suterénní dílně doma modelařil se syny. Z archivu si opatřil informace o katedrále, takže už věděl, že za těmi železnými dveřmi se nachází kaple svatého Václava, odkud v masivu zdíva vede vzhůru točité skryté schodiště do Korunní komory. Zde jsou pak uchovávány korunovační insignie českých králů, především svatováclavská koruna, kterou nechal zhotovit velký císař Karl IV. – panovník, jenž Zlatou bulou dal Svaté říši římské tak pevný právní rámec, že vydržel až do jejího zániku v roce 1806.

Měl strach, že při jeho talentu, při jeho vnímavosti ho *Korunní signál*, jak pro sebe nazval armanové záření vycházející z katedrály, zase strhne do toho druhého světa. Po učen zážitkem z chrámu snažil se nosit uniformu co nejméně. On, který si na příslušnosti k SS tolik zakládal, nyní chodil i do úřadu v civilu a až na místě se převlékal.

Vyplatilo se mu to, neboť byl znovu *stržen*. Na svátek Beltain roku 1974. Přestože Hannelore nesouhlasně vrtěla hlavou, když ho spatřila v civilu, a upozornila ho na výjimečnost svátku, odmítl si vzít uniformu a na oslavu do města vyrazil v jemně kostečkováném šedém obleku a s velurovým kloboukem na hlavě. Na *Reichsplatzu* už bylo nabit. Od mohutné budovy Říšské rady nad jezdeckou sochou svatého Václava, toho

Vikinga, který udělal tu chybu, že se nechal pokřtít a pokoušel se zcivilizovat barbarské Čechy, proudily tisíce Pražanů. Davy se valily kolem pasáže Luxor směrem dolů, k Můstku, kde před budovou ředitelství koncernu Böhmisch-Mährisch Maschinenfabrik bylo nachystáno pódium pro císaře, a pak druhou stranou Říšského náměstí se jako příbojový proud vracely zpět, aby se rozbily o balustrádu Reichsratu a opět klesly k Můstku.

Beltain patřil k osmi říšským státním svátkům a na rozdíl od jarních Svátků Světla s vojenskými přehlídkami byl zasvěcen rodině, mateřství a ženskému principu *wicca* všeobecně. Proto si ho císař Jindřich vybral, aby Pražanům a vůbec všem občanům Říše představil svou choť. Bylo to naprosto překvapivé, když napřed Fernsehen a pak noviny přinesly tuto zprávu, neboť nikdo nepředpokládal, že by císař mohl uzavřít manželství. Podle médií si císař manželku vybral ve své domovině, v prasně všech Germánů, kde byla i korunována jako Reginleif I.

Jak se blížilo poledne a doba objevení se císařského páru, davy ještě zhoustly a Groehle se musel vzdát svého plánu, že posadí děti ke stolku v zahrádce některé kavárničky a poručí jim zmrzlinu, neboť lidé se tísnili i tam. Kromě pódia u ředitelství BMM, pokrytého rudým sukrem, z něhož jako vševědoucí oko mrkala černá svastika v kruhovém bělmu, se nad moře hlav tyčily jenom plošiny FS kamer. Groehlovi se podařilo vysadit děti na jeden z kavárenských stolků před hotelem Europe a Hannelore na něm přidržovala nejmladší Traudl.

Prostor před tribunou držela volný jezdecká garda SS. Vjela do něj kolona limuzín, z nichž vystoupili pánové v cylindrech a dámy v toaletách – zřejmě členové diplomatického sboru – a vedeni japonským velvyslancem zaujali místo na tribuně. Někde odzadu musel přijít dvůr. Groehle měl dojem, že zahlédl na tribuně i komolou čepici Prvního císařova trpaslíka. Pak zazněly fanfáry a na uprázdněné místo po limuzínách předjel kočár, tažený osmi bílými lipicány. Podle toho, jak dav zahučel, musel císařský pár právě vystoupit. Posléze se objevil na tribuně, císař v černé uniformě říšského vedoucího SS a císařovna v bílé róbě.

V tom okamžiku se stalo několik věcí současně. Dav zaječel nadšením, vrhl se neovládaně vpřed a odtrhl Groehla od rodiny. Současně mu v hlavě explodovala signatura *Sólistky* a nejlepší nasloucháč Walhalamtu si uvědomil, kdo je císařovna. A byla to právě ta závrať poznání, jež jím smýkla *jinam* a ohlušila ho...

... *hudbou. Ryčnou dechovkou, která z tlampačů vyhrávala do pochodu. Ať ŽIJE KÁESČĚ, Ať ŽIJE KÁESČĚ, skandovali lidé v průvodu. Museli být z nějaké paravojenské jednotky. Nesli zbraně, jakési míšence mezi puškou a samopalem, a měli na sobě stejno-kroj – modré kombinézy, barety a přes pravou paži rudou pásku s bílými písmeny „LM“.* Za nimi pak šli již civilisté, jak Groehle usoudil, prostě obyčejní lidé, ale s množstvím rudých vlajek, standart a transparentů v rukou. Někteří se smáli, někteří mlčeli, někteří se bavili mezi sebou. Na dolní konci náměstí tribuna zůstala, jenže místo císařského páru na ní stáli v řadě nějakí strejdové, uprostřed muž s energickým obličejem za kostěnými brýlemi, a jak Groehle rozeznal, s hustým ježkem nad rovným čelem. Musel tam být i předříkač hesel, jehož hlas mísily tlampače do hudby a roznášely až do přilehlých ulic.

ČĚKÁDĚ ZDRAVÍ PRAHU, HURÁÁ, zaryčel amplion Groehlovi nad hlavou, až poskočil. HURÁÁ, odpověděli lidé v průvodu, Ať ŽIJE SOUDRUH ŠTROUGAL, HURÁÁ, nedal si pokoj amplion, a z průvodu se ozvěnou vrátilo HURÁÁ, HURÁÁ.

Groehle si uvědomil, že se tísní na chodníku v davu přihlížejících. Kolem něho nadšeně ječely děti a mávaly vstříc průvodu dřevěnými tyčkami se střapcem červenomodrobílých papírových proužků na konci. Dospělí lidé v šatech, jež Groehlovi připadaly uniformně pytlovitě, se chovali zdrženlivěji, nicméně i oni s úsměvy na tvářích mávali těmi tyčkami a lidé z průvodu jim odpovídali stejným způsobem.

Ačkoli byl v civilu, Groehle se musel nějak lišit. Okolo stojící lidé se po něm ohlíželi a pak si se zděšením uvědomil, že celou plochu náměstí, po němž se posouval had průvodu, lemují kordón policistů. Asi ve třicetimetových rozestupech postávali u chodníku muži v zelených uniformách a brigádýrkách, s pistolemi a černými pendreký. Spěšně se prodral k domovní frontě, kde bylo volněji, a zamířil dolů, k automatu Koruna. I když měl strach, nebyl tak zmaten, jako když byl vtažen poprvé. Dokonce se v něm probudila zvědavost – chtěl si blíž prohlédnout komunistického císaře tohoto Böhmenlandu. Jenže směrem k tribuně policejní kordón zhoustl, a tak se v rozpacích zastavil před ústím pasáže Koruna. Ačkoli znovu rozuměl, co si lidé kolem povídají, a dokázal přečíst nápisy na transparentech (POD VEDENÍM KSČ ZA DALŠÍ ROZVOJ SOCIALISTICKÉ ZEMĚDĚLSKÉ VÝROBY, AŽ ŽIJE 1. MÁJ, MEZINÁRODNÍ SVÁTEK PRACUJÍCÍCH, SSSR, NÁŠ VĚRNÝ SPOJENEC), nebyl si jist, jestli by dokázal odpovědět na otázku, natož kdyby ji položil policista. Proto zůstal stát před pasáží a doufal, že i v tomto světě vede na Graben.

Aniž chtěl, jeho oči si zase přitáhla ta komunistická obdoba Fackelzugu. Záplava rudých vlajek zesílila a mezi nimi se kymácely portréty mužů na tyčích. Groehle usoudil, že se musí jednat o místní vůdce, neboť mnoho z nesených portrétů bylo podobiznou muže s kostěnými brýlemi na tribuně, která svým rudým potahem jako by té z jeho světa vypadla z oka. Jenom bílý kruh se svastikou chyběl.

AŽ ŽIJE SOUDRUH ŠTROUGAL, AŽ ŽIJE SOUDRUH ŠTROUGAL, skandovali lidé v průvodu, když zahýbali kolem tribuny na třídu Viktoria, a ve stejném rytmu se pohybovala i ústa suity na tribuně, zatímco obrýlený muž s hustým ježkem jim blahosklonně kynul.

Na některých tabulích, jež se tyčily nad hlavami průvodu, nebyl zobrazen jeden vůdce, ale trojice důstojných mužů s mohutnými bradkami, jaké se nosily za Bismarcka. Byli i vlasatí, hlavně ten vlevo, avšak Groehla víc zaujal profil pravého krajníka. Zobrazoval muže s kozí bradkou, úzkými šterbinami očí a lysou kulatou hlavou. Na první pohled vyhlížel jako císař Jindřich, až se Groehle zajíkl. Vzápětí si ale uvědomil šalebnost podoby.

Neměl čas nad touto optickou hříčkou, nebo co to bylo, dlouze přemýšlet. Něco na jeho obleku nebylo v pořádku, lidé opět po něm po očku pokukovali a co horšího, všiml si ho jeden z policistů a vykročil k němu. Nečekal, zvrtil se na patě a zamířil, sice nijak rychle, ale přesto svižně do pasáže.

Jak zjistil, žila vlastním životem, který jako by s tím venku neměl nic společného. U poloprázdných výkladních skříní se klackovali mladí lidé s dlouhými mastnými vlasy a v modrých pracovních kalhotách, které Groehle znal z dokumentárních filmů o obsazování USA v roce 1946. Tam je nosili venkovani a v nárazníkovém Státě Skalistých hor snad nosí dodnes. Rommelovi veteráni jim říkali Blaue Hosen.

Že to ti komunisti trpí?!, podivil se Groehle. Vzápětí ale narazil na něco ještě horšího, co by si ani ve snu nedokázal představit. Češi sice patřili k podřadné rase, ale vůbec se to nedalo srovnat s ksindlem, který se poflakoval ve vedlejší větvi pasáže.

Byli to skuteční CIKÁNI! A jeden si to šinul přímo k němu.

„Čeňz many?“ optal se snědý mladík s drzýma očima, oblečený do buzerantsky vypasovaných modráků a do rozepnuté kožené bundy, takže bylo vidět pestrobarevnou košili, z níž se Groehlovi dělalo zle, stejně jako z oděru, který z toho podčlověka vycházel. Mlčky se pokusil to zvíře obejít.

„Bitešén geld taušen?“ nedal se cikánský výrostek odbít a Groehle v jeho hatmatilce se zděšením rozeznal němčinu.

„Tajč márk, tajč márk?“ cikán okamžitě zareagoval na plamínek poznání v Groehlových očích, chytil jeho rukáv, střelil pohledem okolo a tlačil ho do výklenku uzavřeného vchodu nějakého prázdného obchodu.

„Gute prajse, gute prajse,“ drmolil a odněkud vyeskamotoval tlustý svazek banko-

vek s motivem ozubeného kola a nějakým selským párem na aversu. Byla na nich i číslice sto a Groehle pochopil, že to jsou stokrunky.

„Ajne márk, fünfkrone,“ vnucoval se cikán a Groehle nevěděl, co má dělat, „in bánk nur draj krone.“

Musím se ho nějak zbavit, pádilo mu hlavou. Mechanicky vytáhl penězku a stejně tak mechanicky z ní vylovil říšskou padesátimarku s portrétem kancléře Heydricha.

Cikánský výrostek zkoprněl.

„Co to má bejt?“ vyhrkl česky a ucukl rukou, v ní držel peníze.

„Tajč márk, tajč márk,“ pokoušel se znova.

„Das sind Deutsche Marke, fünfzig Reichsmarke,“ zoufalý Groehle se snížil k vysvětlení.

„Hovno, vole,“ odsekl cikán hrdelní češtinou.

Pak blýskly jeho oči.

„To si strč do prdele, ty zsranej nácku,“ s pohrdáním pohlédl na Groehla, odsunul se od něho, jako kdyby byl nakažený, a zamířil přes pasáž ke svým kámošům.

„Viděli ste tu germánskou piču?“ hlásil jim cestou. „Ten hajzl sem vleze v tom vest-gádžo vohozu a chce vekslovat starý love z války.“

To už Groehle neslyšel. Pádil zpět, k ústí pasáže na náměstí, a bylo mu jedno, kolik policistů tam číhá. Naštěstí tam nestál žádný a cize znějící dechovka z tlampačů znovu zaútočila na jeho uši plnou silou.

Průvod ještě pochodoval, Groehle přes záda a temena přihlížejících viděl vlnící se transparenty a vlajky, jež připomínaly rudé šupiny na těle toho pozvolna se posunujícího hada. Teprve teď si uvědomil...

... jak je zpocený. Košile pod sakem se mu mokře a studeně lepila na záda a vnímal, jak si čůrky potu z podpaždí hledají cestu k opasku kalhot. Pocit osobního nepohodlí byl tak silný, že mu trvalo několik vteřin, než si uvědomil, že z tlampačů místo české dechovky zní jódlování jeho rodného kraje a že lidé, kteří ho svírají ze všech stran, už nejsou komunističtí Češi v pytlovitých oblecích, ale jeho soukmenovci, ženy v dirndlech a muži v krátkých kalhotách a s bílými podkolenkami.

Byl blízko tribuny s císařským párem, kam ho zanesl dav. Teprve nyní postřehl, že před tribunou je nižší pódium, na němž krojovaná skupina Tyroláků právě předváděla *Schuhplattler*. Z pocitu úlevy, že je zpět, mu až vyhrkly slzy do očí. Stejně jako v tom druhém světě bylo i zde u domovní fronty volněji a Groehle se tam propracoval. Cítil, jak mu měknou kolena, a musel se opřít o rám výkladu. Mezitím pleskání *Schuhplattleru* doznělo. Novopečená císařovna povstala a počala teatrálně tleskat. Vzápětí se roztleskalo celé náměstí.

„Dreimal Hoch unsere Kaiserin,“ zahřmělo z tlampačů.

„Hoch, hoch, hoch...“ volání slávy se přelávalo od jednoho konce Reichsplatzu ke druhému a odráželo se od průčelí domů. Povstal i císař a s úklonami přijímal hold. Lidé okolo se usmívali, nicméně Groehle se už nedal ošidit. I zde v těch úsměvech, ve všem tom jásání vnímal tutéž křečovitost, kterou jasně vycítil *tam*, a bleskem ho ozářilo poznání, že nejen on, ale všech těch dvě stě tisíc lidí na Říšském náměstí dobře ví, kdo vlastně císařovna je.

Kupodivu poznatek, který si přinesl z Beltainu 1974, ho osvobodil. *Všichni se přetvařovali, nejen on sám, a tato skutečnost ho zbavila výčitek. Mám právo na svá privilegia, mám právo vytěžit z okolností, co se dá, utvrzoval se ve svém rozhodnutí dělat vše pro kariéru a zajistit pro své děti to nejlepší, co Říše nabízí.*

Jistým způsobem se přestál bát i Lutzeho. Nyní věděl, že i ten druhý svět, jenž by vznikl po Dveřníkově selhání, má své demony, možná ještě horší. A proto s klidem, jakého by dřív nebyl schopen, absolvoval na podzim téhož roku zvláštní rozhovor mezi čtyřma očima.